

Ο μισθός της ελεημοσύνης.

Κάποια μέρα- ήμουνα κι εγώ εκεί, καθώς και δύο-τρεις ακόμα – τόν επισκέφθηκε στό κελλί του ένας άλλος αδελφός για ν' ακούσει λόγο ωφέλιμο. Μετά τόν συνηθισμένο άσπασμό, ό επισκέπτης κάθισε και ρώτησε τόν όσιο:

-Σέ παρακαλώ, πάτερ, πές μου, ποιός είναι ό μισθός αυτών που μοιράζουν τά πλούτη τους έλεημοσύνη στους φτωχούς;

-Δέν έχεις ακούσει τί λέει τό Εύαγγέλιο; τοῦ λέει ό άγιος. Πολλά έχω ακούσει και διαβάσει. Άλλά νά, θέλω ν' ακούσω κάτι κι από τό στόμα σου.

-Ό Θεός τοῦ ούρανοῦ και τῆς γῆς νά σοῦ δώσει άπόκριση μέ τό στόμα μου, σύμφωνα μέ τήν πίστη σου. Γιατί εγώ εἶμαι άδύναμος και άνάξιος. Άκουσε λοιπόν...

Έκανε μία παύση και συνέχισε:

-Στά χρόνια τοῦ επίσκόπου Ίεροσολύμων Κυριακοῦ*, ζοῦσε ένας πολύ εύσεβής και έλεήμων άνθρωπος, ό Σώζων.

Αυτός, περνώντας κάποτε από τό κεντρικό δρόμο τῆς πόλης, βλέπει ένα φτωχό, που ἦταν σχεδόν γυμνός κι έτρεμε από τό κρύο. Τόσο τόν

ψυχοπόνεσε, πού ἔβγαλε τό πανωφόρι του καί τοῦ τό φόρεσε. Ὅταν γύρισε στό σπίτι του, εἶχε πιά βραδιάσει, κι ἔπεσε νά κοιμηθεῖ.

Μόλις τόν πῆρε ὁ ὕπνος, εἶδε σ' ὄνειρό του ὅτι βρέθηκε σ' ἕναν θαυμαστό φωτόλουστο κῆπο. Ἦταν γεμάτος λουλούδια ὑπέροχα καί μοσχομυριστά, τριαντάφυλλα καί κρίνα καί ἄλλα ἀμέτρητα, καθώς καί λογῆς-λογῆς δέντρα, τόσο φορτωμένα μέ ἐξαίσιους καρπούς, πού τά κλαδιά τους ἔγερναν ὡς τή γῆ.

Μέσα σ' αὐτά χωμένα, ἀναρίθμητα πουλιά κελαηδοῦσαν μέ οὐράνια γλυκύτητα, ἐνώνοντας ἀδιάκοπα τούς δοξολογικούς τους ὕμνους μέ τό ἀπαλό θρόσιμα τῶν φύλλων. Τό ἄκουσμα καί τό θέαμα τοῦ κήπου ἐκείνου ἦταν, πραγματικά, πέρα ἀπό κάθε περιγραφή.

Ἐνῶ λοιπόν ὁ Σώζων κοίταζε ὀλόγυρα ἐκστατικός, παρουσιάζεται μπροστά του ἕνας ἄγνωστος νέος καί τοῦ λέει: "Ἐλα μαζί μου", καί σέ λίγο ἔφτασαν σ' ἕνα φράχτη μέ χρυσά κάγκελα. Ρίχνοντας τό βλέμμα του πίσω ἀπό τό φράχτη, εἶδε μιάν αὐλή κι ἕνα ὑπέροχο παλάτι.

Καθώς τό θαύμαζε καί τό περιεργαζόταν, βγαίνουν ἀπό μέσα δεκαἕξι φτερωτοί ἄνδρες, λαμπεροί σάν τόν ἥλιο, χωρισμένοι σέ τέσσερις τετράδες. Κάθε τετράδα βάσταζε στούς ὦμους κι ἀπό ἕνα χρυσό κιβώτιο. Προχώρησαν μέ γοργά βήματα πρὸς τό μέρος πού στεκόταν ὁ Σώζων.

Μόλις πλησίασαν στά χρυσά κάγκελα, ἀπέναντί του, στάθηκαν, κατέβασαν τά κιβώτια ἀπό τούς ὦμους καί τ' ἀκούμπησαν καταγῆς.

Ἐδειχναν σά νά περίμεναν κάποιο ἀνώτερό τους. Καί πράγματι, μετὰ ἀπό λίγο βλέπει ὁ Σώζων ἕναν πανέμορφο ἄνδρα νά βγαίνει ἀπό τό παλάτι καί νά κατευθύνεται πρὸς τούς ἀγγέλους. "Ἀνοῖξτε τά κιβώτια", τούς πρόσταξε, "καί δεῖξτε σ' αὐτόν τόν ἄνθρωπο τί του φυλάω, γιά τό πανωφόρι πού μοῦ χάρισε πρὶν ἀπό λίγο διαμέσου ἐκείνου τοῦ φτωχοῦ".

Ἀμέσως ἀνοιξαν τό ἕνα χρυσό κιβώτιο καί ἄρχισαν νά βγάζουν χιτῶνες καί φορεσιές βασιλικές, ἄλλες κατάλευκες, ἄλλες κεντητές, περίλαμπρες καί ἀνεκτίμητες.

Τίς ἄπλωσαν μπροστά του. "Σώζων, σοῦ ἀρέσουν;", τόν ρώτησαν. "Δέν εἶμαι ἄξιος οὔτε τή σκιά τους νά δῶ!", ἀποκρίθηκε θαμπωμένος ἐκεῖνος. Μά οἱ ἄγγελοι συνέχισαν νά τοῦ παρουσιάζουν λαμπρούς, περίτεχνους καί χρυσοποίκιλτους βασιλικούς χιτῶνες. "Ἴσαμε χίλιους, πάνω-κάτω, θά τοῦ δείξανε!

Ὅταν πιά ὁ Κύριος τῶν ἀγγέλων τοῦ φανέρωσε ἔτσι παραστατικά, ὅτι γιά τό ἕνα πανωφόρι πού ἔδωσε θά πάρει πολλαπλάσια καί θά

κληρονομήσει τήν αιώνια ζωή, τοῦ λέει: “Σέ βεβαιώνω, Σώζων, ὅλα τοῦτα τ’ ἀγαθά τά ἐτοίμασα γιά σένα, ἐπειδή, ὅταν μέ εἶδες γυμνό, μέ σπλαχνίστηκες καί μ’ ἔντυσες.

Πήγαινε λοιπόν καί συνέχισε νά κάνεις τό ἴδιο, γιά νά κάνω κι ἐγώ τό ἴδιο. Ὅταν δίνεις ἐσύ σέ κάποιον φτωχό ἕνα ροῦχο, σοῦ ἐτοιμάζω ἐγώ ἕκατό”. Γεμάτος χαρά καί δέος ὁ Σώζων ρώτησε: “Κύριέ μου, ἤθελα νά ἔξερα, τό ἴδιο κάνεις μ’ ὅλους ὅσοι ἐλεοῦν τούς φτωχοῦς; Τούς ἐτοιμάζεις ἑκατονταπλάσια ἀγαθά καί ζωή αἰώνια;”.

Κι Ἐκεῖνος ἀπάντησε: “ «Πᾶς ὅστις ἀφῆκεν οἰκίας ἢ ἀγροῦς ἢ πλοῦτον ἢ δόξαν ἢ πατέρα ἢ μητέρα ἢ ἀδελφούς ἢ ἀδελφάς ἢ γυναῖκα ἢ τέκνα ἢ τι τῶν ἐπιγείων, ἑκατονταπλασίονα λήψεται καί ζωὴν αἰώνιον κληρονομήσει».

Μή μετανιώνεις λοιπόν ποτέ γιά κάποια ἐλεημοσύνη σου. Οὔτε νά ταπεινώνεις τόν φτωχό πού τοῦ ἔδωσες κάτι.

Γιατί τότε, ἀντί γιά μισθό, θά πάθεις διπλή ζημιά: Καί τήν ἀμοιβή σου θά χάσεις καί στή μέλλουσα Κρίση θά κατακριθεῖς”. Τότε ἀκριβῶς ὁ Σώζων ξύπνησε.

Ἦταν ὅλος ἔκπληξη καί θαυμασμό γιά ὅσα εἶδε. Πετάχτηκε ἀμέσως ἀπό τό κρεβάτι –δέν εἶχε πιά καμιά ὄρεξη γιά ὕπνο-, πῆρε καί τό δεύτερο πανωφόρι του καί τό πῆγε σέ κάποιον ἄλλον φτωχό. Μόλις ὅμως γύρισε πίσω, ἀργά τή νύχτα, κι ἔπεσε νά ξανακοιμηθεῖ, εἶδε τό ἴδιο ὄραμα!

Τό πρωί λοιπόν μοίρασε ὅλη του τήν περιουσία στούς φτωχοῦς, ἀπαρνήθηκε τόν κόσμο κι ἔγινε μοναχός ἀγωνιστής καί ἐνάρετος. Αὐτά ἔχοντας ὑπόψη σου, παιδί μου, κάνε κατά τή δύναμή σου κι ἐσύ τό ἴδιο, συμβούλεψε ὁ ὄσιος τόν ἐπισκέπτη του. Ἔτσι θά θησαυρίσεις στόν οὐρανό ἑκατοναπλάσια.

**Ἔνας Ἀσκητής Ἐπίσκοπος, Ὁσιος Νήφων Ἐπίσκοπος Κωνσταντιανῆς
Ἱερά Μονή Παρακλήτου, Ὠρωπος Ἀττικῆς 2004.**

Πηγή : <https://www.askitikon.eu/agiologio>.